సౌమ్య దీపావళి
కథల పోటీలో
మొదటి బహుమతి
పొందినది

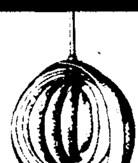

సంతానహీనుల బ్రతుకు చీకటి బ్రతుకు. జీవన స్రవంతి ప్రవహించని జీవిత నది. తరంగులేనిది. అనంతమైన మరుభూమి వంటిది. ఆ ఎడారిలో నందనవనాన్ని సృష్టించింది — పుట్టిన కొలది రోజుల లోనే తల్లిని పోగొట్టుకొని ఆ సంతాన హీనుల చేతికి వచ్చిన రాధ. ఆ చిట్టి తల్లి బ్రతుకు నవ్వులతో నిండిపోవాలనే దీవెన, ఆశయం మాత్రమే మిగిలాయి.

సాయంత్రపు నీరెండ సువర్ణకాంతులు వెద జల్లుతూ నా గదినొక అవర్ణనీయ సౌందర్యంలో ముంచుతుండగా, అలసిపోయిన శరీరాన్ని తిరుగుకుర్చీలో చేరవేసి, సిగరెట్ వెలిగించి కిటికీ అవతలకి చూశాను. చల్లగా వీస్తున్న మందమారుతం తెచ్చిన మత్తుతో కాలిబాటకి రెండు పక్కలా ఉన్న రంగు రంగుల లేత మొక్కలు మృదువుగా తల ఊపుతున్నాయి. వార్డు లోపలి హడావిడిని, విజిటర్స్ రూమ్‌లోని గుసగుసలను నేపథ్యంలోకి నెట్టుతూ ఏదో శాంతి, ఆ సాయంత్రాన్ని గాంభీర్యంతో నింపింది. ఉదయం 8—30 కి వచ్చాను ఆస్పత్రికి. మధ్యాహ్నం పావుగంట లంచ్ టైం తప్ప విశ్రాంతి ఎరుగని తనువు అలసిపోయింది. మనసూ అంతే! ఎన్ని రకాల మానసిక రోగాలు! [illegible] ఎన్ని విధాల నవ్వులు, ఏడుపులు, భీకరాట్టహాసాలు, ఆక్రందనలు, ఎన్ని రకాల వికృతభావాలు! వీటితో నా పోరాటం! సంఘం బహిష్కరించే 'పిచ్చివాడు' అనే ముళ్ళ కిరీటంలో క్రుంగి, నా దగ్గిర కొచ్చిన ఒక్కడైనా నా ప్రయత్న ఫలితంగా మళ్ళీ తన భావాలను అదుపులో పెట్టుకో గలిగి, కృతజ్ఞతతో నమస్కరించి బయటపడేటప్పుడు నేను అనుభవించే ఆనందం ఎంత గొప్పది! ఆ ఆనందపు లోతు నాకు మాత్రం తెలుసు. ఉదయం చూడడానికి వచ్చిన చిన్ననాటి మిత్రుడు విశ్వనాథం, "పోవయ్యా, ఇంతవరకు నీలాంటి డాక్టర్లు ఎన్నివేలమంది అయ్యారో? మానవజాతి, ఏ ఒక్కళ్ళ కృషినో వినా, మరి ఎవర్నీ తలుచుకుని గౌరవించడం లేదుకదా! అదే కవుల సంగతి చూడు! బ్రతికి ఉండగా అతను అష్టకష్టాలను అనుభ వించినా, అతనిలో అసాధారణ ప్రతిభ శక్తి అంటూ ఉంటే ఎప్పటికైనా గుర్తించబడి కీర్తి సంపాదించు కుంటారు" అని వాదించడం గుర్తుకొచ్చింది. [illegible] చదువుకొనే రోజుల్లో సాహిత్యంలోని మా ఇద్దరి

పోటీకి పంపని కథ

సుశీలా మూర్తి

ఆసక్తి కూర్చిన నా మిత్రత్వం ఇప్పటికీ స్థిరంగానుంది. నా కెంతో సన్నిహితుడైనా, ఎందుకనో నా వృత్తిని గౌరవించలేదు విశ్వనాథం. డాక్టర్లు, ఇంజనీర్లు అంటే అతనికి ఒళ్ళు మంట. 'మనీ మేకింగ్ మెషీన్స్!' అనే అతను వాళ్ళని పిలిచేది. "నువ్విలాగ డాక్టరు కావడానికి బదులుగా, బడిపంతులు అయి ఉంటే ఎక్కువ సంతోషించేవాణ్ణిరా!" అని ఎన్నిసార్లు చెప్పాడో! "రాయడం, గీయడం అంతా వదిలిపెట్టావు గాబోలు—హుఁ. నీ కెక్కడ తీరిక చెప్పు?" అని కథలు వ్రాసే నా చిన్ననాటి కోరికని గుర్తుచేసేవాడు.

దీర్ఘంగా నిట్టూర్చి, ఆలోచనల్ని దులిపేసుకుని, ప్రశాంతంలోని ఆనందాన్ని అనుభవిస్తూ, అటూ ఇటూ తల ఊపుతున్న పూలమొక్కల్ని చూస్తూ కూర్చున్నాను. మనసు మెల్లిగా తేరుకుని, ప్రశాంతత పొందుతుండగా ఒక సైకిల్ నా దృష్టి కడ్డంగా వచ్చింది. 'ఎవరు చెప్మా!' అంటూ భ్రుకుటి ముడివేశాను. ఒక యువతి సైకిల్ దిగి, దానికి తాళంవేసి, మెట్లెక్కింది. "ఓ, రాధ!" అలిసిపోయిన ఈ స్థితిలో నా ముద్దు బిడ్డ అందాల మోము చూస్తే ఎంతో హాయి అనిపించింది.

ఎందుకో విజిటర్స్ రూమ్ ఎదురుగా రాధ నిలబడి పోయింది. ఆమె వెడల్పాటి కన్నులు జాలితో నిండి పోయాయి. అక్కణ్ణుంచి వచ్చిన ఛీత్కారం నా ప్రశ్నకి జవాబు చెప్పింది. "నీ పై ఆఫీసర్‌కి నేనే కావాలా? నా ధర్మం నశించిపోయింది. నా కిక ముక్తి లేదు! అయ్యో, నా కిక రౌరవ నరకాలే గతి! యమ దూతలు నన్ను కాల్చివేస్తారు! అయ్యో! నాకు నరకం... మిమ్మల్నీ లాక్కువెళతాను. వదిలిపెడతా ననుకున్నారా? నేను యముడితో చెప్తాను!" అది భాగ్యలక్ష్మి గొంతు. నాకు తెలుసు.

నర్సు, విజిటర్స్ రూమ్‌నించి ఆమెను గట్టిగా పట్టుకుని బయటకు తీసుకొచ్చింది. ఇంచుమించుగా ఈడ్చుకొని వార్డ్‌కేసి తీసుకువెళ్ళింది. వెడుతూ వెడుతూ, భాగ్య చ(ర)ున వెనక్కి తిరిగి, వాడిపోయిన మొహంతో తన వెనకనే నడిచి వస్తున్న భర్తకేసి 'థూ' అని ఉమ్మింది. ఆకలిగొన్న చిరుతపులి క్రౌర్యం ఆ కన్నులలో తొణికింది. తలుపు దాటేముందు, ఆ క్రౌర్యమే హృదయ విదారకమైన రోదనమై, చివరికి వికృత అట్టహాసమై దూరపు వార్డు గోడలలో ఇమిడిపోయింది. వంచిన తల పైకెత్తకుండా ఆ యువకుడు మెల్లిగా నడిచి వచ్చి బెంచిమీద కూర్చుని, దోసిలిలో ముఖం దాచుకున్నాడు.

ఇప్పుడు నా దృష్టి, ఈ దృశ్యానికి మూగ ప్రేక్షకురాలైన రాధవైపు మళ్ళింది. కోపంతో మండిపోతూందామె. ఎర్రబడిన మోముతో, ఆమె ఆ యువకుని వైపు నడిచింది. అది చూసి నాలోని మానసిక వైద్యుడు మేల్కొన్నాడు.

"రాధా! ఇలా రా!" కిటికీ దగ్గరికి వెళ్ళి గట్టిగా పిలిచాను.

"ఒక్క నిమిషం, బాబాయ్!"

"నాకు కూడా ఒక్క నిమిషం పనే నీ దగ్గర! ఒక్కసారి వచ్చి వెళ్ళు."

"ఏమిటి, బాబాయ్?" విసుగుతో ఆగి నావైపు తిరిగింది రాధ.

"రుసరుసలాడుతూ ఎక్కడికి వెళుతున్నావ్? ఏమిటి కథ? కూర్చో!"

పెదివి కొరుక్కుంది రాధ. మెల్లిగా నడుస్తూ కిటికీ దగ్గరగా వచ్చి నిలబడింది.

"చూశారా, బాబాయ్, అతన్ని? అతను నాకు తెలుసుననుకుంటాను ..."

తెలుసా?''

రాధ కొక అందమైన చిరుకోపం వచ్చింది.

''విను, ఆమె కథ చెబుతాను. ఆమె పేరు భాగ్యలక్ష్మి, రాధా.'' నేను మొదలు పెట్టాను.

''కాని, ఎంతటి నిర్భాగ్యురాలో!'' నిట్టూర్చింది రాధ.

చింతాభారంతో కిందికి వాలిన కనురెప్పలు, ఎడమ చెయ్యి చెంపకి ఆన్చుకుని కూర్చున్న ఆ విషాదభంగిమ... చిలిపితనం, కొంటెతనం, ఆనందం, ఉరకలు వేసే ఉత్సాహం స్థానే శోకానికి చోటివ్వని ఆ అందాల మోము పాలిపోయి, విషాదపూరిత గాంభీర్యంతో నిండి ఉండటం చూసి నివ్వెరపోయాను. ఎందుకనో ఊపిరి దిగ్బంధనమైనట్లు విలవిలలాడాను. ఆ చిన్నారి పెదవులపై చిందే చిరునవ్వు మాయమైతే నేను భరించలేను. రాధతో నా అనుబంధం అల్లాంటిది! ఒక విధంగా మా చీకటి బ్రతుక్కి వెలుగురేఖ రాధ. పిల్లలు లేరనే బాధ మాలతిని చాలా క్రుంగదీసింది. నా ఎదురుగా మాత్రం ఎంతో హాయిగా, సంతోషంగా ఉన్నట్లు ప్రవర్తించ చూసేది. నవ్వి నన్ను నవ్వించ చూస్తూ, ఏవేవో కబుర్లు చెపుతూ, నన్ను మభ్యపెట్ట డానికి వ్యర్థప్రయత్నాలు చేస్తూ, ఇవేవీ తన తీరని వ్యధని తగ్గించజాలవని అనుభవపూర్వకంగా తెలుసుకుంటూ, రోజురోజుకి మరింత వాడిపోతూండేది మాలతి. ఉన్నట్టుండి మాట్లాడడం ఆపి, ఎంతోసేపు మౌనంగా కూర్చొని, తరవాత ఒక్కసారి నీళ్ళు నిండిన కనులతో లేచి పడకగదిలోకి వెళ్ళిపోయే మాలతిని చూసి నేనెంతగా దుఃఖించేవాణ్ణి! స్వతః మనఃశాస్త్రజ్ఞుడనై, మనశ్శాంతిని, మనోధైర్యాన్ని పోగొట్టుకోకూడదని తెలుసుకున్నవాడనైనా, జీవన స్రవంతి ప్రవహించని సరంగు లేని ఈ జీవితం నించి తప్పించుకు పారిపోదా మనిపించేది. జీవిత మొక అంతులేని ఎడారిలాగ కనిపించేది. అలాంటి తరుణంలో, ఆ ఎడారిలో నందనవనాన్ని సృష్టించింది, పదిరోజులకే తల్లిని పోగొట్టుకున్న, మాలతి చేతికొచ్చిన చిన్నారి రాధ ఏడుపు. 'నా చిట్టి తల్లి బ్రతుకు నవ్వులతో నిండిపోవాలి' అని దీవిస్తుండేది మాలతి, వెనకనించి వచ్చి మెడ కౌగలించుకుని, కిలకిల నవ్వే రాధను చూసి! ఇప్పుడు మిగిలినవి ఆ దీవెన, ఆశయంమాత్రం. ఒక్కక్షణం కళ్ళు మూసుకుని, సాలోచనగా కూర్చొని, కథని చెప్పటం మళ్ళీ మొదలు పెట్టాను.

''పేరుకు తగినట్టే భాగ్యవంతుల ఇంట్లోనే పుట్టింది భాగ్యలక్ష్మి. ఐదుగురు అక్కలకి, ఇద్దరు అన్నలకి ఆఖరి చెల్లాయి ఈ భాగ్య. పిల్లల్నెంతో జాగ్రత్తగా పెంచాలనీ, క్రమశిక్షణతో దిద్దాలనీ, వెయ్యి కళ్లతో వాళ్ల ఎదగడం గమనించాలనే ఆదర్శమంతా కరిగిపోయి, దానికి కావలిసిన మానసిక, దైహిక శక్తి అంతా సంసార తాపత్రయంలో అరిగిపోయిన వయసులో కలిగిన పిల్ల కనక, భాగ్య ఎలా పెరిగిందో నువ్వు ఊహించుకోగలవు. తనకు తెలియకుండానే భాగ్య, ఇంట్లోని పరిస్థితులన్నీ బాగా ఉపయోగించుకుని స్వార్థపరురాలుగా, పెంకిదిగా తయారయింది. ఆమె చిన్నతనంలో తండ్రి సుబ్బారావుగారు పేరు మోసిన వకీలు. ఇంట్లో లక్ష్మి మూలుగుతుండేది. ఆ ఇంట్లో పెరిగిన లక్ష్మికి కాంక్ష ఎక్కువయింది.

వేలకొలది కట్నాలిచ్చి, ఎంతో వైభవంగా అక్కల పెళ్ళిళ్లు జరిపారు. అన్న లిద్దరూ కెనడా వెళ్ళి, అక్కడ స్థిరపడిపోయారు. ఇదంతా చూస్తూ, పాలరాతి మేడలు, కాడిల్లాక్ కారు, కాలికి చేతికి నౌకర్లు, తరగని బాంక్ బాలెన్సు, సంఘంలో పలుకుబడి, ప్రతిష్ఠ, గుర్తింపు గల భవిష్యత్తును గూర్చి కలలు కంటూ, బి. ఎ. పట్టా కూడా పుచ్చుకుంది భాగ్య...''

''అయ్యో! ఆ పిచ్చిది గ్రాడ్యుయేట్ కూడానా! మై గాడ్!'' సంతాపంతో ఎంతో నొచ్చుకుంటూ అడిగింది రాధ.

''అవునమ్మా, అక్క లందరూ పట్టభద్రులే! వీళ్లందరినీ రాకుమారులలాగా పెంచి, పెద్ద చదువులు చెప్పించేటప్పటికే వాళ్ల నాన్న గడించినదంతా హరించుకుపోయిందని మాత్రం ఈ పిల్లలు తెలుసుకోలేదు. ముగ్గురు పిల్లల పెళ్లి చేసేదాకా ఆయన ఫరవాలేదు, ధైర్యంగానే ఉన్నాడు ... నాలుగవ పిల్ల పెళ్లిమాత్రం ఆయన్ని బాగా కదిపివేసింది. అంత అందుకత్తె కాకపోవటం వలన ఆ పిల్లకి కట్నం కూడా హెచ్చు ఇయ్యాల్సి వచ్చింది. కారు అమ్మడు పోయింది. కొంచెం అప్పు అయిందనుకుంటాను. పాపం, మగపిల్లలుకూడా తండ్రికి తోడుగా నిలబడలేదు. ఎవరి సంసారం వాళ్లది కదా ... మరి, భాగ్యలక్ష్మిని చూశావు కదా, పెద్ద అందకత్తె ఏం కాదు. ఈమె పెళ్లి చేయటానికి వాళ్ళ నాన్న పడిన బాధలు అన్నీ, ఇన్నీ కావు ...''

> **వ్యాపారం మనస్సు అదుపులో పెట్టుకోలేని వా రెవ్వరు వ్యాపారంలోనికి దిగకూడదు.**
>
> —చెస్టర్‌ఫీల్డ్

''మీ కాయన బాగా తెలుసా, బాబాయ్?''

ఒక సిగరెట్ తీసి అంటించుకొని పొగ వదిలాను.

''తెలియకేం, అమ్మాయ్! వాడు నా చిన్ననాటి స్నేహితుడు. వయసులో ఉన్నప్పుడు ఒక మహారాజులాగ ఉండేవాడు. ఇప్పుడు జీవితంలో ఎన్నో ఎదురు దెబ్బలు తిని, ముసలివాడిలాగ కనిపిస్తున్నాడు. అదంతా ఎందుకులే? జీవితం వైకుంఠపాళీ లాంటిదని అతన్ని చూపించి నిరూపించవచ్చు. సరేగాని, నేను ఏం చెబుతున్నాను ఇందాక ...?''

ముందుకు వంగి, బల్లమీద మోచేయి ఆన్చి కూర్చుని కథలో లీనమైపోయిన రాధ చటుక్కున, ''అదే, బాబాయ్! భాగ్య పెళ్లికోసం...'' అంది.

''హాఁ... హాఁ... వరుడికోసం వెతికి, వెతికి చెప్పు లరిగిపోవటమంటే ఏమిటో సుబ్బారావుపట్ల నిజమయింది. పిల్లకి పాతికేళ్ళు కూడా నిండిపోతున్నాయనే బెంగ అతన్ని వేధించుకు తింటుండగానే ఈ ప్రేమనాథ్ అతని కళ్ల బడ్డాడు.'' ఒక్క నిమిషం ఆగి, నేను మళ్లీ మొదలు పెట్టాను. ''నువ్వే చూశావుగా, చక్కటి కనుముక్కు తీరులతో, పొడవాటి విగ్రహంతో, మంచి ఆరోగ్యంతో కళకళలాడుతున్న ఈ అబ్బాయి అందరికీ నచ్చాడు. అప్పుడు అతను జూనియర్ ఇంజనీర్. తల్లి, తండ్రి లేరు. వెనక ఇల్లుకాని, చిల్లిగవ్వ ఆస్తికాని లేదు. లేకపోయినా పైకి రాగల అబ్బాయని పిల్లనిచ్చి బరువు దింపుకొన్నాడు సుబ్బారావు.

అసలు కథ ఇప్పటినించే మొదలు, రాధా! భాగ్య పెళ్లితో సమస్యలన్నీ పరిష్కార మయ్యాయని ఎంతో సంబరపడ్డాడు సుబ్బారావు. కాని, ఎన్నో చిక్కు సమస్యలకి ఆ పెళ్లి నాంది అయింది. తన పుట్టింటి వైభవం మత్తు నామమాత్రంగానే మిగిలిపోయిందని తెలుసుకొనేటంత సూక్ష్మజ్ఞురాలు కాదీ భాగ్య. రంగు రంగుల కలలు అల్లుతున్న భాగ్యకి ఈ బీద ఇంజనీర్‌తో పెళ్లి ఒక గట్టిదెబ్బ. తన అక్క లందరూ లక్షాధీశ్వరుల భార్యలుగా ఉండటం ఆమె హృదయంలో అసూయాగ్నిని రేపింది. తనకు తండ్రి అన్యాయం చేశాడని కుమిలిపోయింది. కొత్త పెళ్లికూతురుకి తన కలలలోని అందమైన బంగళాకి బదులుగా, మూడు గదుల అద్దె ఇల్లు స్వాగతం పలికింది. తళతళ మెరిసే విలువైన కారు మాయమై, సిటీ బస్‌కోసం మండుటెండలో వేచి ఉండాల్సివచ్చింది. రోజు కొక పార్టీ, కోరిన చీరలు, నగల కలలు పగిలి, రోజూ వంటచేసి, ఇంటిపనులన్నీ చేసుకొంటూ; ఆఫీసునించి అలిసి వచ్చిన మొగుడి సౌఖ్యం కోసం శ్రమపడవలసి వచ్చేది. ఎంతో స్వార్థపరురాలయిన, సంస్కారంలేని ఆడమనసు, ఈ పరిస్థితులవల్ల ఎలా నలిగిపోయిందో ఊహించుకోలేవా? పుట్టింటి పరిస్థితుల అసలు రంగు తెలియనందువల్ల, తనకిలాంటి సామాన్యుడితో పెళ్లి చేసిన తలిదండ్రులమీద, ఉన్నవాటితోనే తృప్తిచెంది సుఖపడాలనే తత్త్వంగల భర్తమీద, తన దుర్విధిమీద భాగ్యకి కసి పెరిగింది. ఎలాగైనా తన విధిని తానే దిద్దాలనుకొంది. తాను పైకి వచ్చి తీరాలనే కాంక్ష పట్టుదలగా మారి, బలపడింది.''

''అంటే?'' కనుబొమ్మలు కొద్దిగా పైకెత్తి ప్రశ్నించింది రాధ.

తెల్లని చీరలో, తెల్లగా పాలరాతి బొమ్మలాగ కూర్చున్న రాధ కనులలో ఎంత ఆమాయకత్వం! ఎంత చదువుకున్నా ఈ అమ్మాయిలో ఇంకా ముగ్ధత నశించనందుకు నేను చకితుణ్ణి అయాను.

''ఏముంది? వేలకొలది డబ్బు మంచినీళ్లప్రాయంగా ఖర్చుపెట్టగలగాలనీ, ప్రపంచంలోని సుఖాలన్నీ అనుభవించాలనీ, అందరికి కళ్లు కుట్టాలనీ — ఈ కాంక్ష ఎంత ప్రమాదకరమైనదో నీకు తెలిసినట్టు లేదు, రాధ! అదొక భయంకరమైన వ్యాధి! దానికి మందు లేదు. ఆ జబ్బు పట్టుకుంది భాగ్యను. అదే ఆమెను ఏ ఆడది చెయ్యకూడని అతి నీచమైన పనిని చెయ్యడానికి పురికొల్పింది.''

ఇప్పుడు రాధకి తెలిసిం దనుకుంటాను.

ఆమె గాంభీర్యంతో కూడిన మౌనం దాల్చింది.

''ఇంక వివరంగా చెప్పను, రాధా! భాగ్య తల్లి కాబోతున్న సమయంలో ఒక రోజు కడుపులోని బిడ్డకు తను తండ్రికాదని, తనకు ఉన్నపళంగా ప్రమోషన్ ఇచ్చిన పై అధికారి అని తన భర్తకి తెలుసునన్న చేదునిజం భాగ్యకి పిడుగుపాటే అయింది. పాపాన్ని చేసేటప్పటి

పిచ్చితాక్ష్యం...ఒక్కసారి సినిమాలాగా మారిపోయింది. ఆస్తిస్వాతంత్ర్యంలేని భార్య పిచ్చిదయిపోయింది, రాధా!..."

రాధ నెలల్యాటి కన్నుల్లో జాలి, సానుభూతి నిండి పోయాయి. కొంతసేపు ఇద్దరమూ మాట్లాడలేదు. చివరికి రాధే మౌనాన్ని భంగపరుస్తూ, "మరి, ప్రేమనాథ్...ఇంకో పెళ్లి చేసుకొన్నాడా, బాబాయ్?" అంది.

కథ చెప్పటం ముగించాననుకున్న నేను తాపీగా సిగరెట్ వెలిగించుకున్నాను. రాధ ప్రశ్నలో ఉలికిపడి కొంచెంసేపు తటపటాయించాను.

"లేదు, లేదమ్మా, అలాంటి పని చేస్తాడనుకోలేదు, రాధా! ఎన్నో కష్టాల తరవాత భార్య ఎందుకు పిచ్చి దయిందో ఎవరికీ చెప్పలేదతనికి. అతనంతటి అర్థం చేసుకునే వ్యక్తిని నేను చూడలేదంటే నమ్ము. ఇంత కథ అయిన తరవాత, భాగ్యంటే అతనికి ఎంతో ప్రేమ, జాలి! ఆమె పడే బాధ చూసి ఎన్నిసార్లు ఏడ్చాడో! మగవాళ్ల మనసుకూడా వెన్నలాంటి దనడానికి అతనొక సాక్ష్యం!"

మళ్లీ ఇద్దరి మధ్య మౌనం రాజ్యం చేసింది.

'ఠంగ్, ఠంగ్' అని గోడ గడియారం గంటలు కొట్టింది. రాధ లేచి నిలబడి, "నే నింక వెళ్లాలి, బాబాయ్! డాడీ కంగారుపడతారేమో!" అంది.

రాధ మామూలుగా ఉండేటంత హుషారుగా లేదు. ఏదో గంభీరంగా ఆలోచిస్తున్నట్లు మొహం నిండుగా కనిపించింది.

"పద, నిన్ను దిగబెడతాను. సైకిల్ రంగడు తీసు కొస్తాడులే."

అడ్డుచెప్పక ఊరుకొంది రాధ.

కారు మెల్లిగా పోనిచ్చి రాధకేసి చూశాను. ఏదో పెద్ద బరువు దింపుకున్నట్టు తేలిగ్గా నవ్వింది రాధ.

"చూడు, రాధా! ఈవేళ ఏం జరిగిందంటే ..." అంటూ ఏవో కబుర్లు చెప్పాను. జోక్స్ చెప్పి నవ్వించాను. పది నిమిషాలలో రాధని గలగల నవ్వించగలిగినందుకు హాయిగా ఊపిరి పీల్చుకున్నాను. అన్నయ్య ఇంటి ముందు కారు ఆగగానే తలుపు తెరుచుకుని, బయటకు ఉరికింది రాధ. పోర్టికో ఎదురుగుండా ఉన్న అరుగుమీద నిలబడి ఉన్నాడు శేఖర్. "హలో, అంకుల్!" అంటూ నా దగ్గిరగా వచ్చాడు. రాధని చూసి, వెలిగించిన దీపంలా అయింది అతని మొహం.

"గుడ్‌నైట్, అంకుల్!" అని చెపుతూ లోపలికి తలదూర్చిన రాధ చెవిలో, "రాధా డియర్, శేఖర్ని నొప్పించకేం?" అన్నాను. రాధ బుగ్గలు ఎరుపెక్కాయి.

"ఓ, పెద్ద! మీరేం చెప్పక్కర్లేదు!" అని బుంగ మూతి పెట్టి మరుక్షణం కిలకిల నవ్వింది. వాళ్లిద్దరికీ గుడ్‌నైట్ చెప్పి నా ఆస్పత్రికేసి కారు తిప్పాను.

మెట్లెక్కుతుండగా ఇంకా బెంచిమీద కూర్చున్న ప్రేమనాథ్ కనిపించాడు. నాకు తెలియకుండానే నా గొంతులో కర్కశత్వం ధ్వనించింది.

"ఈవేళ తమరితో మాట్లాడలేను. రేపు రండి!" వంచిన తల ఎత్తకుండా వెళ్లిపోయాడతను. 'హుఁ! ఎలాంటి పశువు! తన స్వార్థంకోసం భార్యను బలి ఇచ్చిన ధూర్తుడు! భార్య పేరిట ఉన్న ఆస్తికోసం ఆస్పత్రిచుట్టూ తిరుగుతున్నాడు పిచ్చికుక్కలాగ, ఈ ఆశాపిశాచి!'

గదిలోకి వచ్చి కుర్చీలో కూర్చుని ఇంకో సిగరెట్ వెలిగించాను. చటుక్కున ఏదో తోచి, విశ్వనాథం నంబరు డయల్ చేశాను. ఇంట్లోనే ఉన్నాడు.

"ఏమిటోయ్, ఏమిటి విశేషాలు?" అన్నాడు.

"మరేం లేదుకాని, నే నో కథ రచించానురా ..."

"ఓహో హో!!" అనే వాడి హృదయపూర్వకమైన నవ్వు ఫోనులో మోగింది.

"ఏముంటుందోయ్?" అన్నాడు చివరికి. "ఏదైనా కథల గాథల పోటీమీద కళ్లు పడిందా? ఇదివరకెప్పుడూ లేనిది!"

"పోటీకి పంపడానికి కాదురా!"

ఆశా ఆశ్చర్యం ఫోటో—దిలీప్ బెనర్జీ (కలకత్తా-43)

"మరేం చెయ్యడానికి?"

"ఒక పెళ్లి ..."

"పెళ్లా! ఏమిట్రా, పరిశోధన ప్రభావం బాగా ఉన్నట్టుందే, పిచ్చాస్పత్రి డాక్టరుమామా!"

"కాదురా. ఈ పిచ్చాసుపత్రికి [illegible] రాకుండా చేశాను. చాలా సెన్సిటివ్ అయిన ఒక పేయిల్ నిర్ణయం తీసుకున్న ఒక అమ్మాయి, ఆ అమ్మాయికోసం పిచ్చెక్కేటంత ఒక అబ్బాయి ... కోసం రాసిన కథ ... ఫలితం ఒక పెళ్లి!"

పాపం, ఏమీ అర్థంకాలేదు [illegible]

"ఏమిట్రా?" అని రాగాలు తీశాడు.

"రేపొచ్చి కలుసుక్కో, అన్నీ చెపుతా"నే ఫోను కింద పెట్టి, లేచి [illegible] నడిచాను.